

závad prvním presentacím vytýkaných, nechtěla-li se vydati v nebezpečí, že ve smyslu § 15 téhož zákona ztrácí právo presentační.

Obec však, jak rovněž nesporno, se usnesla, že nových presentací nevykoná, či jak v stížnostech tvrzeno, na presentacích prvých setrvá. Tímto usnesením nebyla však vykonána opětná presentace těchže osob, která by, jak dovoděno, byla bezvýznamná — nýbrž obec nevykonavši ve lhůtě 14 dnů novou presentaci, nevykonala vůbec ve smyslu § 11 cit. zák. své právo presentační, čímž vzniklo zemské školní radě právo, aby — nehledíc již k presentačnímu právu obce — sama provedla obsazení uprázdněných míst učitejských, jak vychází z doslovu i obsahu a vzájemného poměru cit. ustanovení §§ 11, 12 a 15 téhož zákona.

Pozbyvši takto pro konkrétní jmenování práva presentačního, neměla obec vůbec práva, aby při těchto jmenováních spolupůsobila, a nemůže se pokládati za poškozenou ve svých právech, když zemská školní rada jmenovala osoby jiné, než které obec proti ustanovením zákona presentovala.

Stížnosti byly proto jako neodůvodněné zamítnuty.

Č. 1423.

Úředníci státní: Kterak jest započítati službu vojenskou, když jde o propočítání doby služební podle zák. z 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. a nař. vl. ze dne 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n.

(Nález ze dne 14. června 1922 č. 8651.)

V ě c: Leopold N. v T. proti ministerstvu spravedlnosti o propočítání služební doby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-li, který jmenován byl kancelářským soudním úředníkem na základě vojenského certifikátu, byla nař. rozhodnutím, potvrzujícím výnos předsednictva vrch. zemského soudu v Brně, podle zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. propočtena služební doba tak, že z celkové vojenské služby presenční a dobrovolné vypočtené na 12 roků, 10 měsíců, 24 dnů odečteno bylo 7 let.

Odpočtení toto běře stížnost v odpor pro nezákonnost, vyvozujíc, že ustanovení § 13 nař. ze dne 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n. jest v odporu s předpisem jeho § 12, je proto zbytečným a neplatným, že dále dlužno použiti § 4, bodu 2 a § 3, bodu 2 téhož nařízení, vydaných o službě smluvní, která byla ztrávena v témž odvětví, ale v jiném resortu a že konečně prv citovaný předpis s ostatními, jež jsou uvedeny, jest nesrovnatelný.

Stížnost tuto nemohl nss. uznati za důvodnou, a to v této úvaze.

V § 4 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 sb. z. a n. zmocněna byla vláda, by nařízením určila, pokud se započítají léta ztrávená v jiné službě než v státní (pragmatikální) nebo ve službě vojenské, čímž dáno jí zákonem neobmezené zmocnění, aby započtení služeb těch samostatně upravitila. Plné moci této použila vláda v nařízení ze dne 22. prosince 1920 č. 666 sb. z. a n.

Nařízením tím stanoveno v § 1 odst. 2, že podrobná ustanovení stran služeb dosud nezapočtených pro postup do vyšších požitků a propočítání celkové služební doby jsou obsažena v následujících §§ tohoto nařízení.

V těchto následujících paragrafech liší nařízení jednak službu státní, jednak službu vojenskou, pak službu v četnictvu a konečně mimostátní službu civilní a soukromé zaměstnání a stanoví pro každý tento obor zvláštní předpisy tak, že předpisů pro jeden obor služby nelze upotřebiti při započítání služby jiného oboru, leč je-li tak výslovně připuštěno.

Z toho jde, že při započítání služby vojenské nelze užití předpisů o předchozí službě smluvní (§ 4), zařazených do záhlaví o službě státní a že službu vojenskou nelze pokládati za službu státní ve smyslu tohoto nařízení. Kvalifikace dobrovolné služby vojenské jako služby smluvní vyloučena jest již také tou okolností, že tato dobrovolná služba nezávisí pouze na vůli osoby, která déle sloužiti chce, nýbrž podmíněna jest svolením úřadů vojenských — jak vychází z § 37 bran. z. z 5. prosince 1868 č. 151 ř. z. a § 53 bran. zák. z 11. dubna 1889 č. 41 ř. z.

Zbývá tedy pro posouzení vojenské služby ustanovení §§ 12 a 13 cit. nař., z nichž první jedná o povinné, druhý o dobrovolné službě vojenské.

Ustanovení ta jsou zcela jasná a nelze seznati, že sobě odporují.

Dle § 12 jest zásadně služba povinnou s obmezením tamtéž vytknutým započítati plně — dle § 13 lze službu dobrovolnou pro služební poměr úřednický započítati jen potud, pokud se službou povinnou přesahuje sedm let čili v případě sporném, — kde povinná služba činí 2 léta, 11 měsíců, 5 dnů a dobrovolná služba 9 let, 11 měsíců a 19 dnů — dlužno započítati povinnou službu úplně, ze služby dobrovolné pak jen 2 léta, 11 měsíců a 19 dní nebo jak naříkané rozhodnutí uznalo, dohromady 5 let, 10 měsíců, 24 dnů.

Stížnost jeví se z těchto úvah neodůvodněnou, pročež byla zamítnuta.

Č. 1424.

Nemocenské pojišťování dělnictva: I. * Zemědělskými a lesními pojištěnci ve smyslu § 12, odst. 2 zák. ze dne 22. prosince 1920 č. 689 sb. z. a n., resp. zák. ze dne 22. prosince 1921 č. 489 sb. z. a n. rozuměti jest osoby zaměstnané v podnicích zemědělských a lesních bez ohledu na povahu jejich práce. — II. * Úředníci ústřední kanceláře, která obstarává ústřední správu zemědělských i jiných závodů téhož majitele, jsou pojištěnci zemědělskými ve smyslu § 12, odst. 2 zák. ze dne 22. prosince 1920 č. 689 sb. z. a n. resp. zák. ze dne 22. prosince 1921 č. 489 sb. z. a n., když agenda jejich převážnou měrou se vztahuje na podniky zemědělské a lesní.

(Nález ze dne 16. června 1922 č. 8654.)

Věc: Okresní nemocenská pokladna v Bilíně (adv. Dr. R. Rábl z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (min. místotaj. Dr. Fr. Janošík) stran pojistné příslušnosti nemocenské.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezúvodná.

Důvody: Výměrem ze dne — rozhodla politická expositura v Bilíně jako dozorčí úřad podle § 41 nemoc. zákona, že zřízení Lobkovické